

ett jubileum

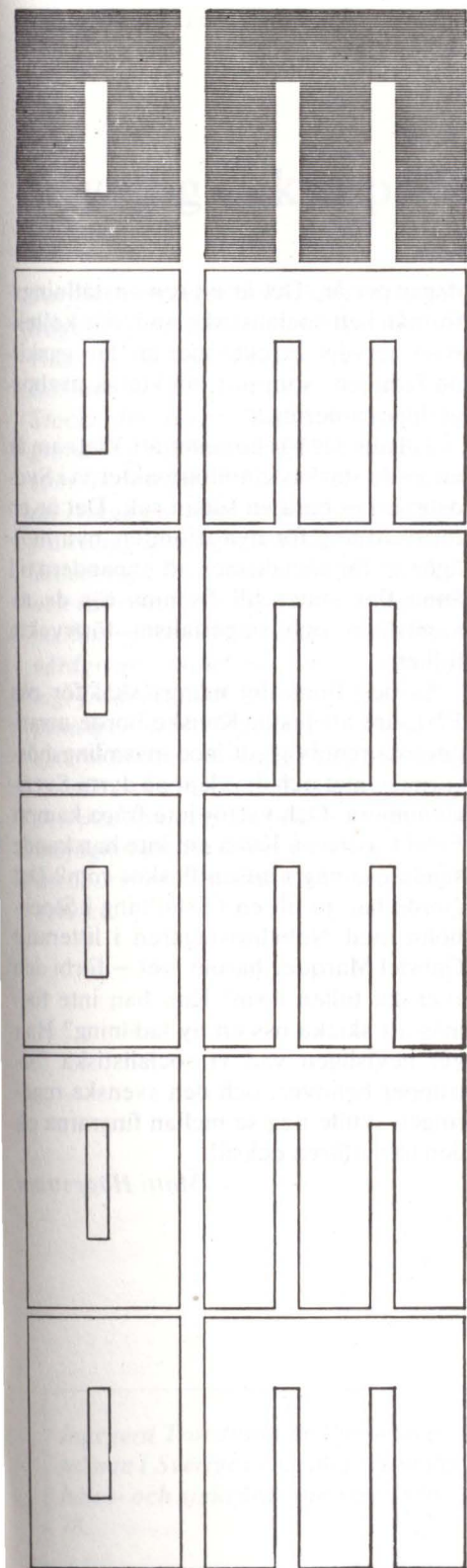
Den 23 mars i år blir säkert en oförglömlig dag för många av oss riktiga socialister. Då skall vi gamla FNL-are, som under senare hälften av 1960-talet och början av 1970-talet kämpade för Vietnam och mot USA-imperialismen, ha kalas i Uppsala. Vi skall fira tioårsminnet av USA:s nederlag. På slottet tom, som därmed för en gångs skull får politiskt medvetna besökare.

Det blir, som Arbetet (s) rapporterat, "middag med dans och mycket nostalgiskt snack om hur det var en gång". Forna FNL-orkestrar som "Nixons beska droppar" spelar. Ingen som har chans att närvara bör alltså avstå.

Självfallet är det viktigt att vi mitt under högervindarnas värsta tid fortsätter att slå vakt om freden och socialismen. Därför är det beklagligt att festen inte kan bli ett politiskt möte av den gamla sorten. Det är nämligen förbjudet på Uppsala slott. Men ingen kan hindra oss som sitter bänkade vid gåslevern och oxfilén eller vad det nu blir att återuppliva minnen från klang- och jubelåren. Då stod vi i centrum för den politiska debatten, och då rapporterade TV om varenda demonstration och återgav texten på nästan alla våra plakat.

En av jubileets initiativtagare berättar att "egentligen ville vi ha festen mellan den 17 och 30 april, dagen för Kampuchéas respektive Vietnams seger, men då var inte slottet ledigt".

Kanske var det lika bra när allt kommer omkring. Vietnam har ju tvingats att gå in i Kampuchea för att där tillsätta en fredsvänlig regering som med kraft kan slå ner landets alla gerillagrupper. Vissa av mina kamrater tycker inte om Hanois broderliga bistånd till det kampu-

cheanska folket. Men de är tyvärr vilseförda. De inser inte att det naturligtvis var USA som låg bakom den tidigare kommunistiska regimen i Pnom Phen, och att det därför var en plikt både mot freden och socialismen att driva ut anhanget därifrån.

Värdefullt med vårt kalas är inte minst – länge leve Vietnam och dess regering – att det finns så mycket att fira. Se bara vilka enorma framsteg som gjorts efter segern över USA!

I dag är landet kvitt flera hundra tusen illojala medborgare. Hanois åtgärder har varit utomordentligt framgångsrika, genom att de flesta av de figurer som inte kan underordna sig en socialistisk samhällsordning och inte ens är beredda att utbilda sig på omskolningsläger farit därifrån i sina båtar. Det blev ett verkligt reningsbad för hela den vietnamesiska nationen.

Vidare har Vietnam i sant socialistisk anda infört tvångsarbete. Glädjande nog har det kunnat ske med visst indirekt stöd av den socialdemokratiska regeringen i Sverige. 17 000 kvinnor har exempelvis tvångsflyttats till skogarna kring Bai Bang. Där är de sysselsatta med att skaffa fram råvara till pappersbruket. De slipper se sina familjer mer än 10–12

dagar per år. Det är en ren anställningsförmån i ett socialistiskt land, där kollektivet betyder mycket mer än den enskilda familjen, som lätt infekteras av borgerliga värderingar.

Till allt det här kommer att Vietnam är en av de starkaste militärmakterna i Sydostasien – bara en sådan sak. Det är en förutsättning för nya triumfer, nya möjligheter för socialismen att expandera till ännu fler stater till fromma för de av kapitalism och imperialism förtryckta folken.

Så nog finns det många skäl för oss FNL-are att festa. Kanske borde arrangörerna rentav gå ut med insamlingsbössorna – mat och dryck är så dyrt i Sverige numera. Och varför inte fråga kamrat Fidel Castro på Kuba om inte han kunde sända oss några tusen flaskor rom? Det gjorde han ju till en tillställning i Stockholm med Nobelpristagaren i litteratur Gabriel Marquez härom året – förbi den svenska tullen tom! Kan han inte förmås att skicka oss en ny laddning? Han vet bevisligen vad vi socialistiska förtrupper behöver, och den svenska regeringen skulle nog se mellan fingrarna på den här affären också!

Matti Häggström